

Hvězdička stříbrná.

*Hvězdička stříbrná dopadla na zem
a všechno kolem nás mění se rázem.*

Těmito slovy začíná jedna z básniček, které už nějakou dobu pilně ve školce trénujeme. Když se však dnes podíváme z okna, tak spíš než stříbrně hvězdičky, které už ohlašují nejkrásnější svátky a v minulých dnech z nich byli všichni nadšení, vidíme už zase poslední lístečkové opozdilce, se kterými vítr hraje na schovku. A ty změny, které má sněhová vločka věstít? Tak těch jsme, myslím, v poslední době užili více, než je nám zdrávo a trocha zaslouženého klidu a pohody by určitě všem moc prospěla. A kdy jindy si těchto požitků dopřát, když ne o Vánocích?

První takovou vlašťovkou ohlašující tyto svátky je slavnostní rozžínání dalešického stromečku. Právě na tuto akci pilujeme básničky, ale přitom nevíme, kolik dětí se nakonec zúčastní. Celý listopad nám ve školce totiž úraduje bába rýma s dědkem kašlem a děti chodí jako do mariáše. Tak se necháme překvapit a budeme si držet palce, aby se nás sešlo co nejvíce.

Ve školce máme letos zapsáno 17 dětí, z toho 8 děvčat a 9 chlapců. Dojíždějí k nám 3 přespoláčky – ze Stropesína, Rouchovan a Slavětic. Předškoláci jsou tři (Petr Fiala, Anna Nguyen a Josefina Potůčková). Budoucí prvňáčci vůbec nezahálí, každý z nich má dva pracovní sešity (jeden na procvičování grafomotoriky, druhý pro získávání všeobecných vědomostí) a třikrát týdně si „hrajeme na školu“. Dostávají už dokonce známky a mohu Vám prozradit, že jsou to většinou samé jedničky s hvězdičkou.

S dětmi jsme se v tomto školním roce opět zapojili do sokolské celostátní soutěže „Se Sokolíkem do života“, kdy se malí atleti pod bedlivým dohledem plyšového Sokolíka Pepíka snaží cvičit co nejlépe a hlavně získávají kladný vztah k pohybu a tělesným aktivitám vůbec.

Poslední čtyři měsíce roku 2021 ve školce utekly jako voda a bohužel, opět nám vládla ta příšera, jejíž jméno snad ani nebudu psát. Na zvýšenou hygienu a stálou dezinfekci jsme si už všichni zvykli, ale moc nám schází návštěvy divadla a herců u nás ve školce. To vždy bývalo vítané zpestření každodenního školkového toku života, na které se těšívali jak děti, tak dospělí. Snad příští roky přinesou nějakou pozitivní změnu.

Ale nebudeme smutnit, protože přichází prosinec a s ním spojené radovánky. Určitě víte, kdo nás vždy na jeho začátku ve školce i škole navštíví. Ano, je to ta oblíbená, ale zároveň trochu obávaná trojice. Už od rána se děti dohadují, kdo bude hrdina a podrbe čerty ve věčně zblešeném kožiše, jakou básničku nebo písničku bude chtít slyšet Mikuláš a jestli se v andílkově koši najde dárek opravdu pro každého. A protože já už při psaní tohoto článku vím, jak to vše dopadlo, mohu Vás uklidnit, že čert si nikoho do pekla neodnesl (i když u některých trochu zařinčel řetězem na znamení, že jejich hříšky eviduje do pekelné knihy) a mikulášské balíčky se dostaly úplně na všechny. Definitivní tečkou za jejich návštěvou byla poznámka jednoho školkáčka : „Už jsou pryč, tak už se může zase zlobit.“

Nyní nás ve školce čeká do konce měsíce spousta zajímavých věcí. Výroba přáníček a dárečků pro rodiče, vymyšlení přání pro každodenní „přáci“ prskavku, zpěv koled, „držení“ černé hodinky při povídání o narození Ježíška a ještě spousta dalších zdánlivých maličkostí, které ale tvoří to každoroční předvánoční školkové těšení a neopakovatelnou atmosféru něčeho zvláštního a významného. Tu vyjímečnou prosincovou náladu pak završí tradiční rozdávání dárečků poslední den před vánočními prázdninami. Co asi ukrývá veliká krabice, která nám už nyní stojí v ředitelně, ale brzy se ocitne pod školkovým stromečkem? Ne, to neprozradím, zeptejte se potom dětí, co nám do školky letos nadělil Ježíšek. A pak ještě tradiční přípitek dětským šampusem, fotka na památku a Vánoce mohou propuknout i u Vás doma.

Na závěr svého povídání bych Vám chtěla za všechny děti a zaměstnance MŠ a ZŠ Dalešice popřát kromě spousty zdraví, štěstí a všeho, co se obvykle při těchto příležitostech přeje, jednu věc, která není teď vůbec samozřejmá. A to je běžný, obyčejný život. Život, na jaký jsme byli zvyklí ještě před

dvěma roky, život s jeho starostmi a radostmi, ale řízený pouze námi a ne čímsi tak neviditelným a nehmatným jako je virus. Ať si ty příští Vánoce můžeme na vánočních trzích všichni připít svařákem na návrat do obyčejnosti a na minulé dva roky si vzpomenout pouze jako na nepříjemný sen.

A k tomu nám snad dopomůže ta stříbrná hvězdička, co určitě o Vánocích bude padat z nebe a splní i ta nejtajnější přání.

Lada Čapounová – učitelka MŠ